

der er udstedt en europæisk arrestordre, gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering.

Den foreslåede § 21, stk. 2, er i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 25. Det fremgår af denne artikel, at medlemsstaterne, hvis der i forbindelse med anmodningen om transit er modtaget de nævnte oplysninger, kun kan afslå transit til en anden medlemsstat, hvis den der skal udleveres er statsborger eller har fast bopæl i transitlandet, og udlevering sker med henblik på straffuldbyrdelse. Tilladelse til transit af egne statsborgere og af personer med fast bopæl i transitlandet kan gøres betinget af, at den pågældende tilbageføres til transitlandet med henblik på fuldbyrdelse af en eventuel straf. Den foreslåede bestemmelse i § 21, stk. 2, forudsættes administreret i overensstemmelse hermed.

Til nr. 17 (§ 21 a)

Efter *stk. 1, 1. pkt.*, kan en person, der er midlertidigt udleveret til Danmark med henblik på retsforfølgning her i landet, tilbageføres til den fremmede stat. Den pågældende skal efter bestemmelsen som udgangspunkt være frihedsberøvet under opholdet, jf. *stk. 1, 2. pkt.* Om baggrunden for denne ordning henvises til pkt. 4.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Bestemmelsen angår alene personer, der overføres til retsforfølgning i en straffesag her i landet. Bestemmelsen angår både midlertidig udlevering fra en anden EU-medlemsstat og fra stater uden for EU.

Ved midlertidig overførelse af personer til Danmark med henblik på afhøring som vidne i en straffesag eller deltagelse i konfrontation finder i stedet bestemmelsen i retsplejelovens § 191 anvendelse.

Justitsministeriet forudsætter, at anklagemyndigheden i forbindelse med stillingtagen til spørgsmålet om, hvorvidt en person skal søges midlertidigt udleveret med henblik på strafforfølgning i en dansk straffesag, lader indgå, om det vil være åbenbart uforeneligt med landets retsorden at lade den pågældende tilbageføre til udlandet efter sagens afslutning. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den pågældende i den fremmede stat er idømt dødsstraf.

Efter den foreslåede bestemmelse er det uden betydning for tilbageførelsen til den fremmede stat, at den pågældende tilbagekalder et eventuelt samtykke til den midlertidige udlevering til Danmark.

At frihedsberøvelsen efter *stk. 1, 2. pkt.*, knytter sig til »udleveringen« indebærer, at frihedsberøvelsen omfatter transporten til anbringelsesstedet i Danmark,

opholdet i Danmark og transporten tilbage til den fremmede stats myndigheder.

Efter *stk. 2, 1. pkt.*, træffes afgørelse om frihedsberøvelse af retten efter anmodning fra politiet. Retten skal efter denne bestemmelse alene tage stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelse.

Bestemmelsen udelukker i øvrigt ikke, at retten i vurderingen af spørgsmålet om frihedsberøvelse lader indgå en overvejelse af, hvorvidt tilbageførelse af den pågældende til udlandet må antages at være åbenbart uforeneligt med landets retsorden. Som det fremgår af bemærkningerne til *stk. 1*, forudsættes anklagemyndigheden imidlertid allerede ved afgørelsen af, om anmodning om midlertidig udlevering skal fremsættes, at have taget stilling til dette spørgsmål.

I øvrigt finder de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 66 om sigtede og hans forsvar tilsvarende anvendelse.

Efter *stk. 2, 2. pkt.*, fastsætter retten en frist for frihedsberøvelsen. Der foreslås ikke nogen maksimumgrænse herfor, men det forudsættes, at fristen fastsættes i overensstemmelse med den aftale om tidspunktet for tilbageførelse, der er indgået med den fremmede stat.

Efter samme bestemmelse kan retten forlænge fristen for frihedsberøvelse. Der sigtes hermed til tilfælde, hvor retsforfølgningen mod den pågældende endnu ikke er afsluttet, eller hvor den pågældende på grund af ekstraordinære omstændigheder – f.eks. behandlingskrævende sygdom – ikke kan tilbageføres inden udløbet en eventuel aftalt frist for tilbageførelsen. Det påhviler i så fald anklagemyndigheden at indgå de nødvendige aftaler med de udenlandske myndigheder om forlængelse af det aftalte tidsrum for udleveringen.

Efter *stk. 2, 3. pkt.*, træffes rettens afgørelse ved kendelse. Dette indebærer bl.a., at den almindelige adgang til kære afgørelser, jf. retsplejelovens § 968, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3 regulerer den midlertidigt udleverede persons retsstilling under frihedsberøvelsen her i landet. Bestemmelsens *1. pkt.* indebærer, at den pågældende under frihedsberøvelsen alene er undergivet de begrænsninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Denne regel svarer indholdsmæssigt til bestemmelsen i retsplejelovens § 770, stk. 1, om varetægtsarrestanter.

Bestemmelsen afviger imidlertid fra andre af retsplejelovens regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Over for en person, der er frihedsberøvet i medfør af § 21 a, stk. 1, vil der således ikke kunne